

J. E. Bogomil:

Prvo pismo.

Ko so odhajali na vojsko Petričev oče in se poslavljali od svoje družinice, je bila Angelica stara komaj pet let. Zнала se je že prekrižati, tudi precej molitvic je že znala, vedela je za imena vseh peterih prstov, do deset je že tudi naštela brez vsake pomote — brati in pisati pa še ni znala prav nič.

Prišlo je prvo očetovo pismo iz daljne Galicije. Mama so ga prebrali z največjo lahkoto in so z veseljem pravili otrokom, kaj pišejo ata. Ko pa odidejo mama v kuhinjo, tedaj se pa spravi nad očetovo pisanje Angelica. Od vseh strani ga ogleduje in išče v njem svoje ime; rada bi videla, kje pišejo ata, da se jim ne godi slabo — ali zastonj. Vidi pač nekaj vijugastih črt, nekaj pik in nekaj kljuk, drugega pa nič.

»Mama!«

»Kaj pa je?«

»Kje pa pišejo ata, da moram biti pridna?«

»Vidiš, tukajle.« Pa ji pokažejo s prstom dotično mesto.

»Kje pa pišejo, da mora Francelj ubogati?«

»Pa koj naprej od tega; vidiš tu.«

Angelica gleda in se čudi. Mama vse vedo in vse vidijo in vse znajo prebrati, kar je zapisano. Kdaj bo li še Angelica toliko znala!

Tako je bilo pred dobrimi tremi leti. No, in danes?

Angelica je že par let sèm pridna učenka. V nekem pismu, ki so ga nedavno pisali mama atu, so pristavili tudi veselo novico: Angelica že prav lepo bere in še dosti čedno piše.«

Tri tedne po tem se je oglasil pismonoša Miha pri Petričevih.

»No, ali bo kaj za nas, Miha?«

»Maži, za vas pa ne bo danes nič.«

»Oho! Kaj bi pa potem —«

»Za Angelico pa imam danes nekaj.«

»Za Angelico?«

»Prav zares. Le pogledjte.«

IV. CARSTENS.
München.

Prvo pismo.

Kakor mlada srnica priskoči učenka Angelica k pismonošu, da prejme v svojem življenju prvo pismo. Prvo pismo, očetovo z bojišča! Pismo, pismo — oj koliko radosti in veselja!

S kakšnim vznemirjenjem ga Angelica prebere in zopet in zopet prebira! Tisti dan je že vedela vsa šola: Petričev ata so pisali Angelici pismo. Ali kaj vsa šola — vsa župnija domala je vedela za to novico. Angelica je povsod oznanjala svojo preveliko srečo: Ata so mi pisali, pa meni so pisali!»

Na koncu pisma so pa ata pristavili tole: »Rad bi videl, kako znaš že kaj pisati. Napiši mi eno pisemce. Zelo ga bo vesel tvoj ata.«

In da bi ustregla dobremu atu, sedi danes Angelica dolgo dolgo pri mizi in premišljuje, kaj in kako bi napisala. Nekaj prav lepega mora, da bodo ata bolj veseli, in prav lepo mora, da bodo ata lažje brali. Oh, koliko skrbi za eno samo tako pismo!

»No, ali si že kaj napisala?« vprašajo Angelico mama, ko pridejo pogledat, kako se dekliču delo odseda.

»Oh, še nič!«

»Zakaj pa nič? Saj vendar znaš pisati, ali ne?«

»Pisati že znam, pa ne vem, kako bi začela.«

»A, to so tiste bolečine. Ti bom pa jaz malo pomagala; če ne, bodo dobili ata šele deset let po vojski tvoje pismo. Povej atu, da si imela prav dobro izpričevalo, potem pa napiši, kako moliš za ata in da greš vsak teden enkrat zanj k svetemu obhajilu. Pa prav lepo jih nazadnje pozdravi. Pa povej, da jih tudi jaz pozdravim in sosedje. To napiši, potem pa prinesi še meni pokazat.«

Angelica sedi in piše... Počasna je njena pisava. Vsako črko desetkrat premisli, kako bi jo lepše zapisala. Ata ne smejo reči, da Angelica grdo piše.

»Prav lepo si napisala,« jo pohvalijo uro kasneje mama. Sedaj jo bodo pa gotovo tudi ata pohvalili...

No, naj jo pohvalijo ali ne: najlepša pohvala je zavest, da res kaj zna. In da je naredila ljubemu atu, trpečemu kdo ve kje, urico tihega veselja.